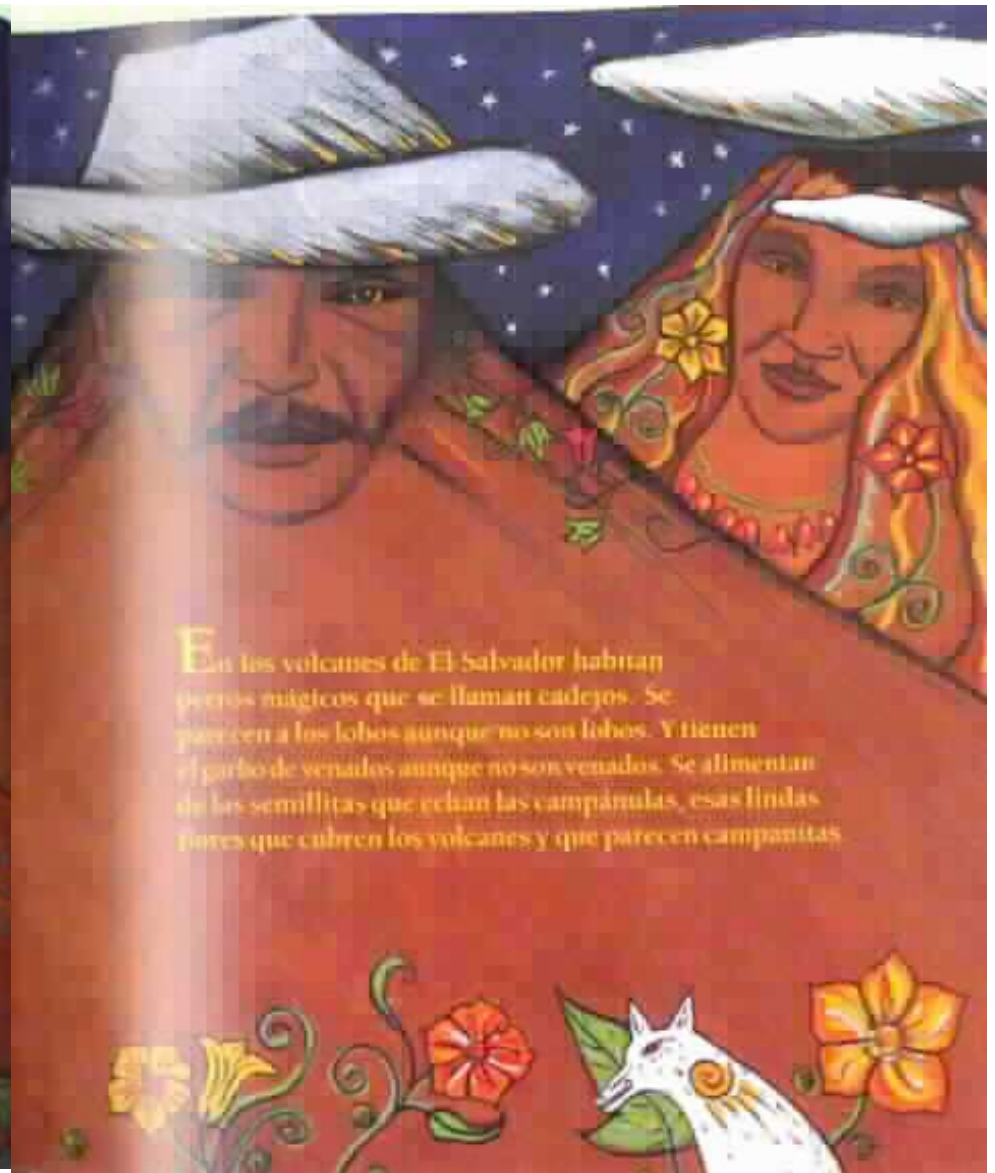
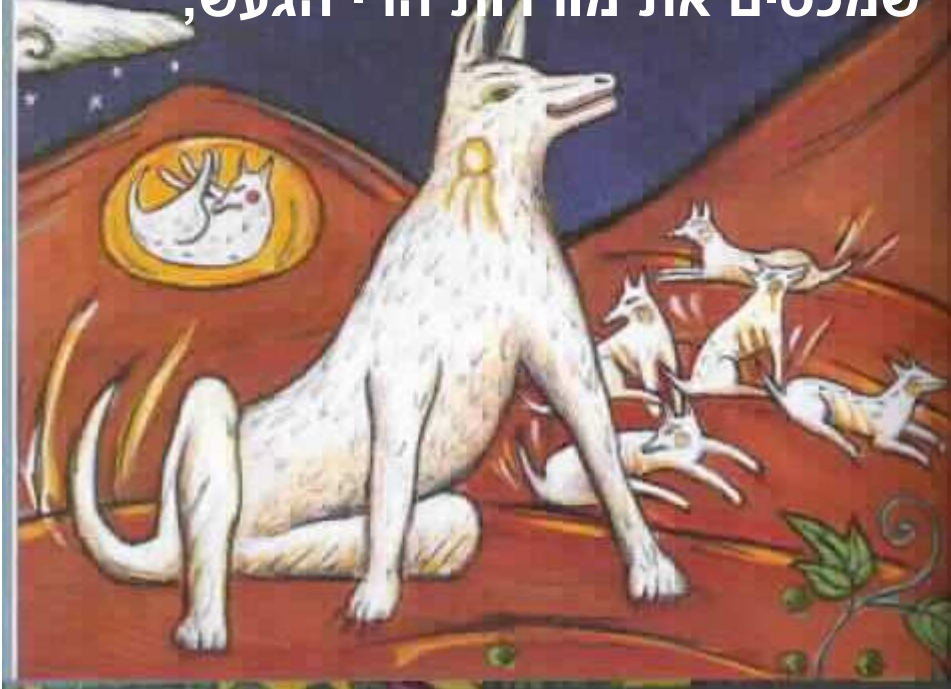

הכלבים הקסומים של הרי הגעש

כתב מנליו ארגואטה
צייר אללי סימונס

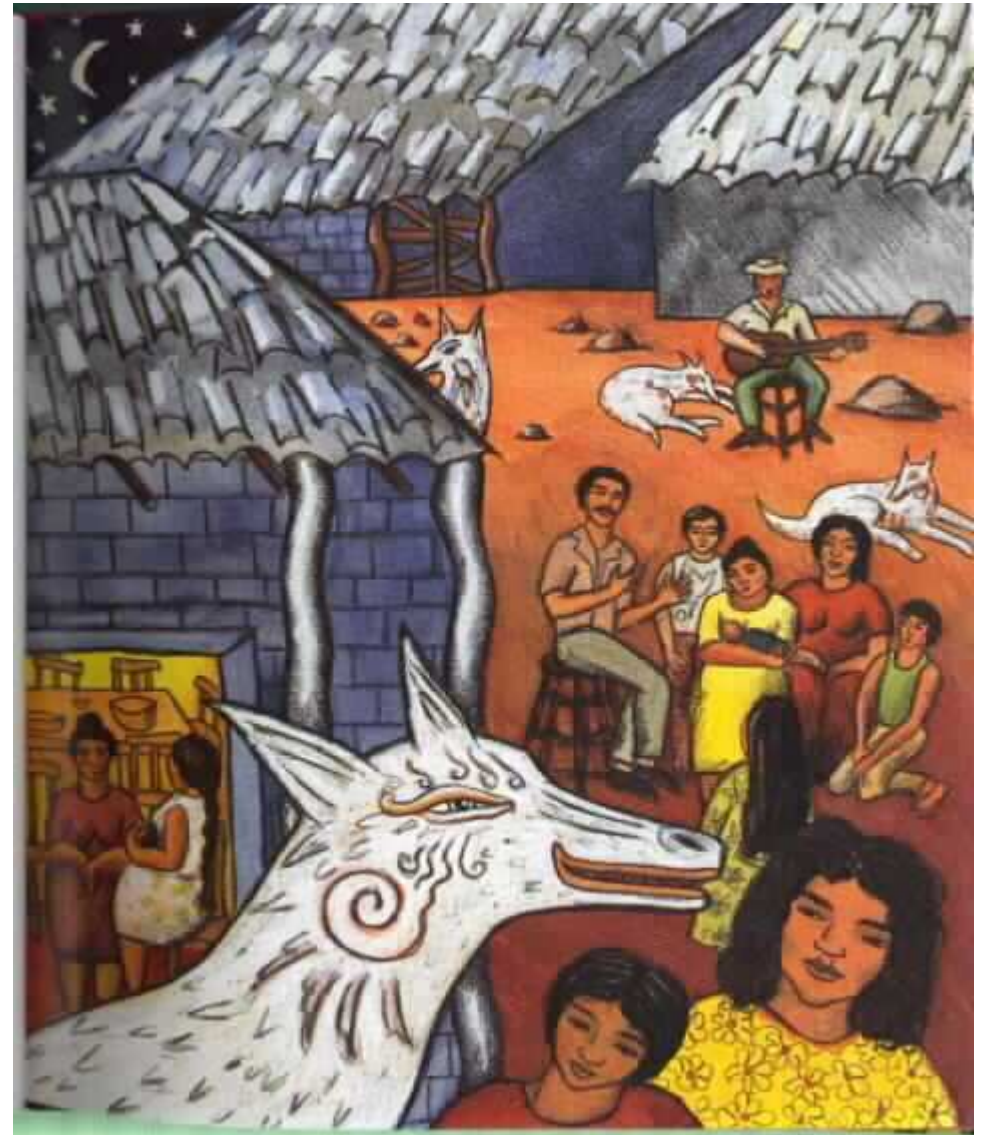
על הרי הגעש של אל סלוודור חיים
כלבים קסומים. קוראים להם קדהוס.
הם נראים כמו זאבים, אך הם לא
זאבים. הם מתנועעים בחנניות של
צבאים, אך הם לא צבאים. הם אוכלים
זרעים של לפופיות, הפרחים היפהים
שמכסים את מורדות הרי הגעש,

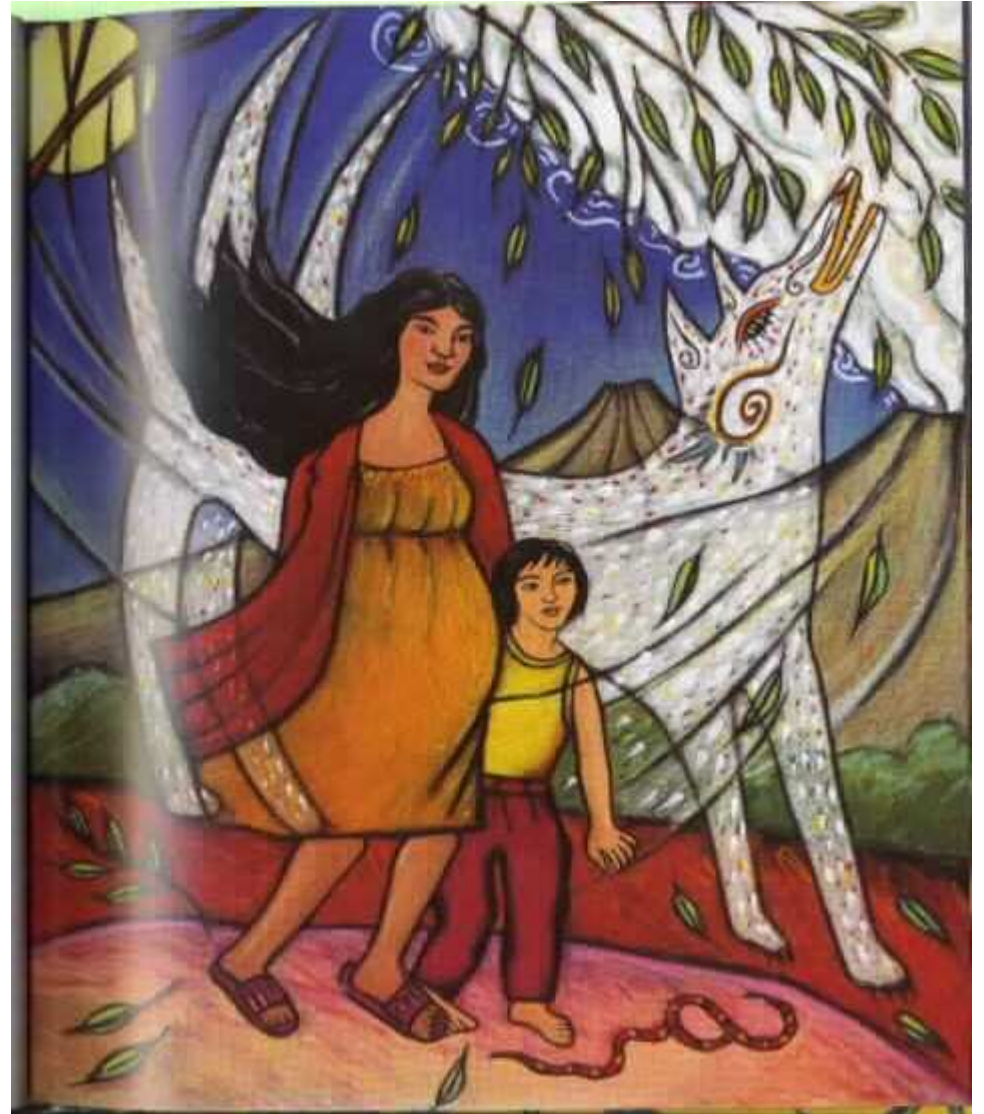
En los volcanes de El Salvador habitan
perros mágicos que se llaman cadejos. Se
parecen a los lobos aunque no son lobos. Y tienen
el garbo de venados aunque no son venados. Se alimentan
de las semillitas que echan las campánulas, esas lindas
flores que cubren los volcanes y que parecen campanitas

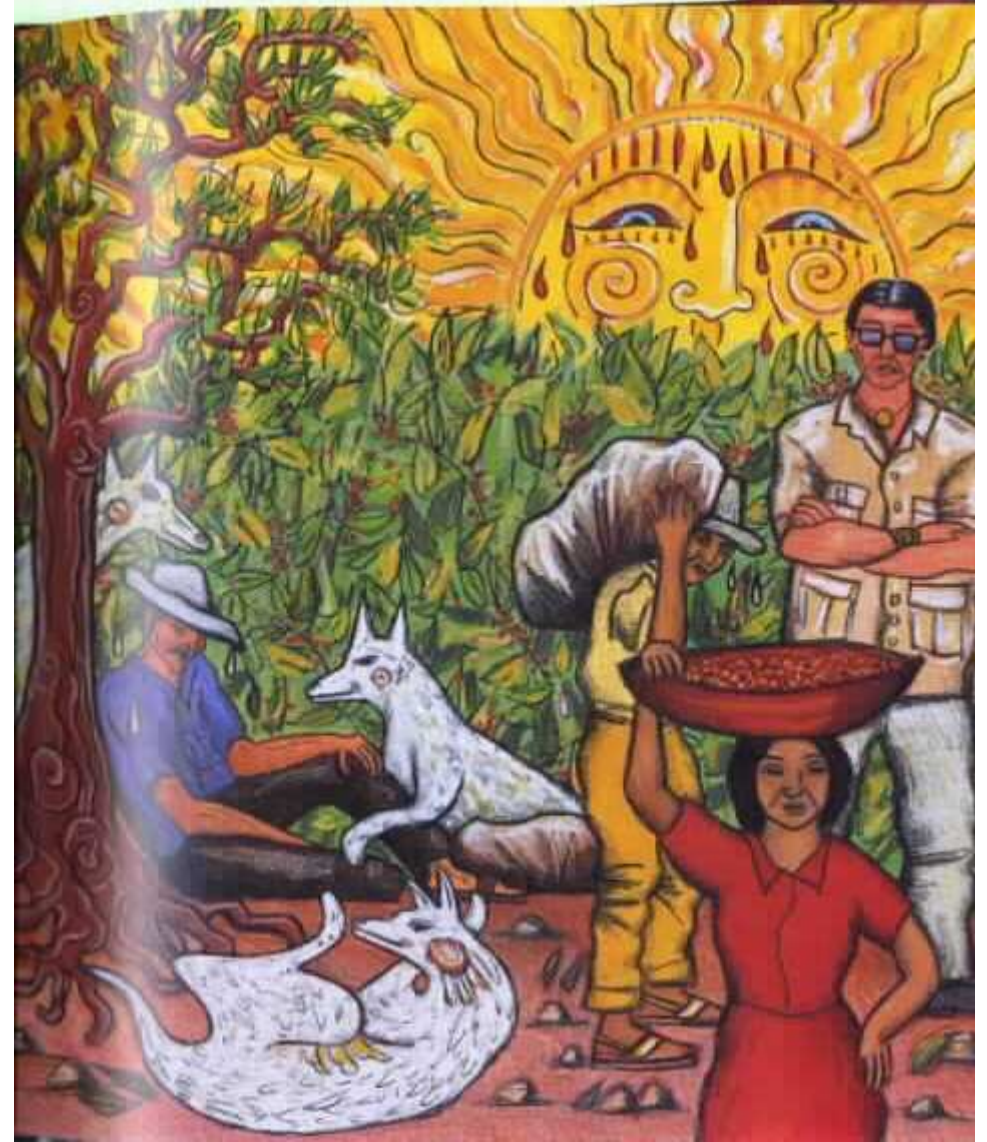
**האנשים שחיים בכפרים על
מורדות הרי געש אהבו תמיד את
הקדהוס. הם אומרים שהקדהוס
הם הנינים של נינים של הרי
הגעש. הם אומרים שהקדהוס
תמיד שמרו עליהם מסכנות
וממזל רע.**

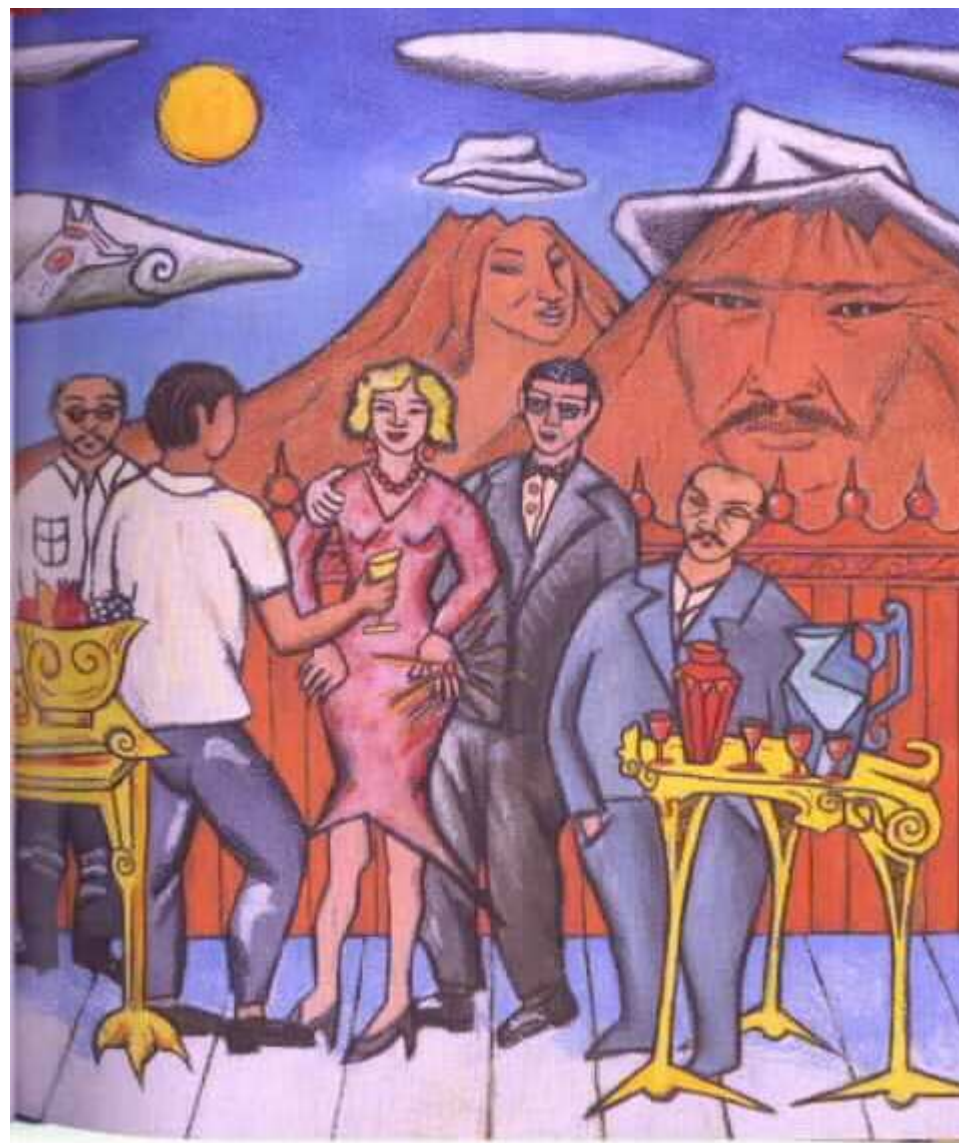
כשאנשי הרי הגעש נוסעים מכפר
אחד לשני אחד הקדהו הולך
איתם. אם ילד עלול לדרוך על
נחש או ליפול לבור, הקדהו הופך
את עצמו במשב רוח ומעיף את
הילד מאזור הסכנה.

אם אדם זקן נעשה עייף מאוד
מעבודה תחת השמש הלוהטת
הקדהו יביא אותו לצל של עץ
הקרוב. אנשי הרי הגעש אומרים
שלא היו יכולים להמשיך לחיות
בלי **הקדהו**
אך למען האמת, לא כולם אהבו
תמיד את ה **הקדהו**.
דון טוניו ושלושה-עשר האחים
שלו לא אהבו את **הקדהו** בכלל.

**"הקדהוס מבלבלים את האנשים
ועושים אותם לבטלני אמר יום
אחד דון טוניו לשלושה עשר אחיו.
והאחים של דון טוניו ענו: "אכן,
כך זה. האנשים לא רוצים לעבוד
קשה בשבילנו. הם רוצים לאכול
כשהם רעבים ולשתות מים כשהם
צמאים, ולנוח בצל כשהשמש
יוקדת. וכל זה בגלל ה הקדהוס.**

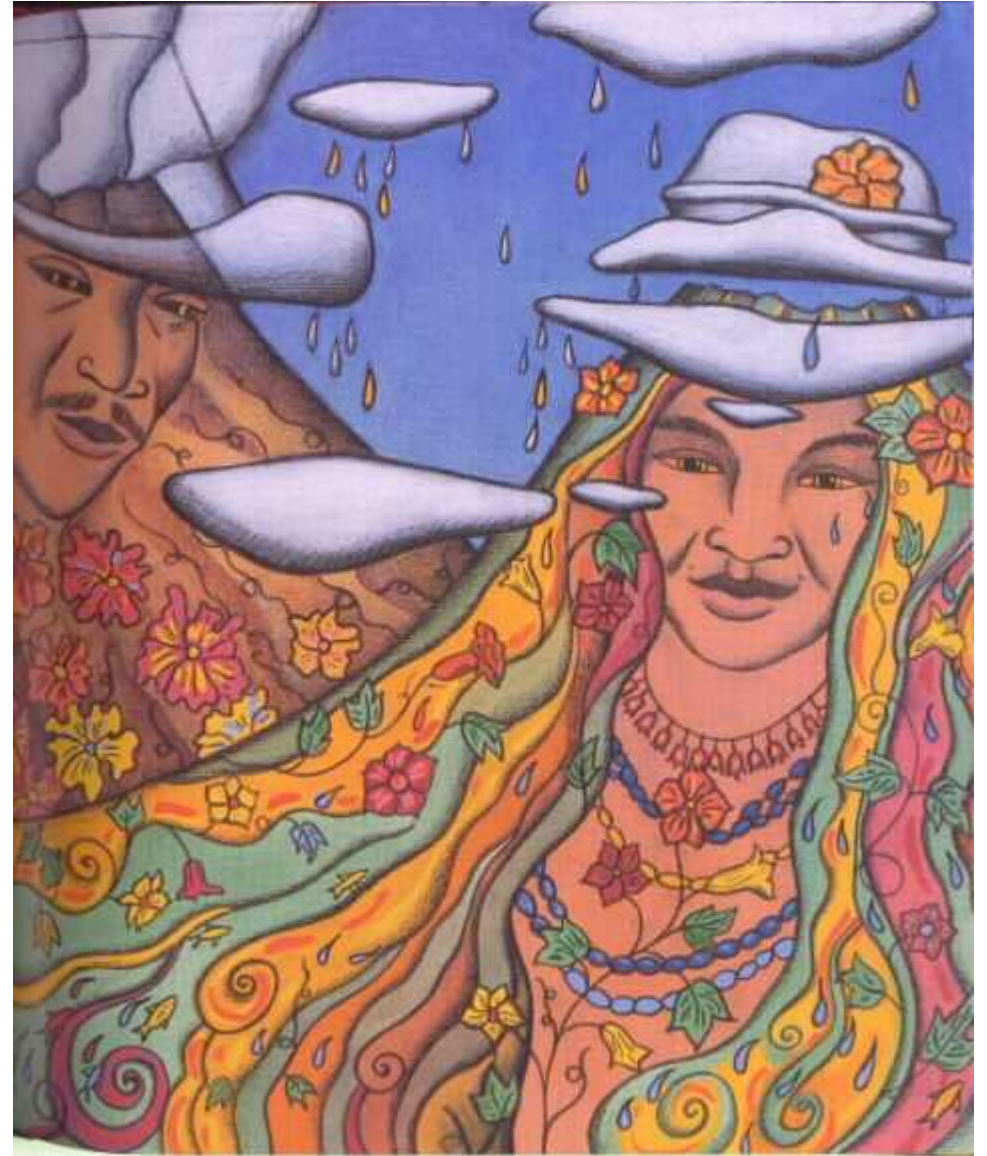
ואמרו להם לעלות על הרי הגעש
ולצוד את הקדהוס. וחיילי העופרת
יצאו עם האוהלים שלהם ועם מטבחי
שדה שלהם ועם הרובים המבריקים
שלהם. "אנו נהיה חיילי העופרת
היפים והמכובדים ביותר בעולם כולו"
אמרו. "אנו נלבש מדים עם אותות
הצטיינות מוכספות, ונלך למסיבות
וניתן פקודות שכולם ישמעו להן."

ואז דון טוניו
ושלושה-עשר אחיו
קראו לחיילי עופרת

חיילי העופרת הלכו לכוון הר
הגעש טאקאפה, שהיא אישה
יפהפה, לבושת שמלת מים וכובע
מעננים. הם גם הלכו אל הר
הגעש צ'פאראסטיק, בעל כובע
של עשן לבן וחם.

"הבה נצוד קדהוס כשהם
ישנים" אמרו חיילי
העופרת. "כך נפתיע אותם
ובעצמנו לא נסתכן."
הם לא ידעו שהקדהוס
יכולים ללבוש בגדי אוויר
ואור, שעושים אותם
לא-נראים. חיילי העופרת
חיפשו וחיפשו ולא יכלו
למצוא אפילו קדהו אחד.

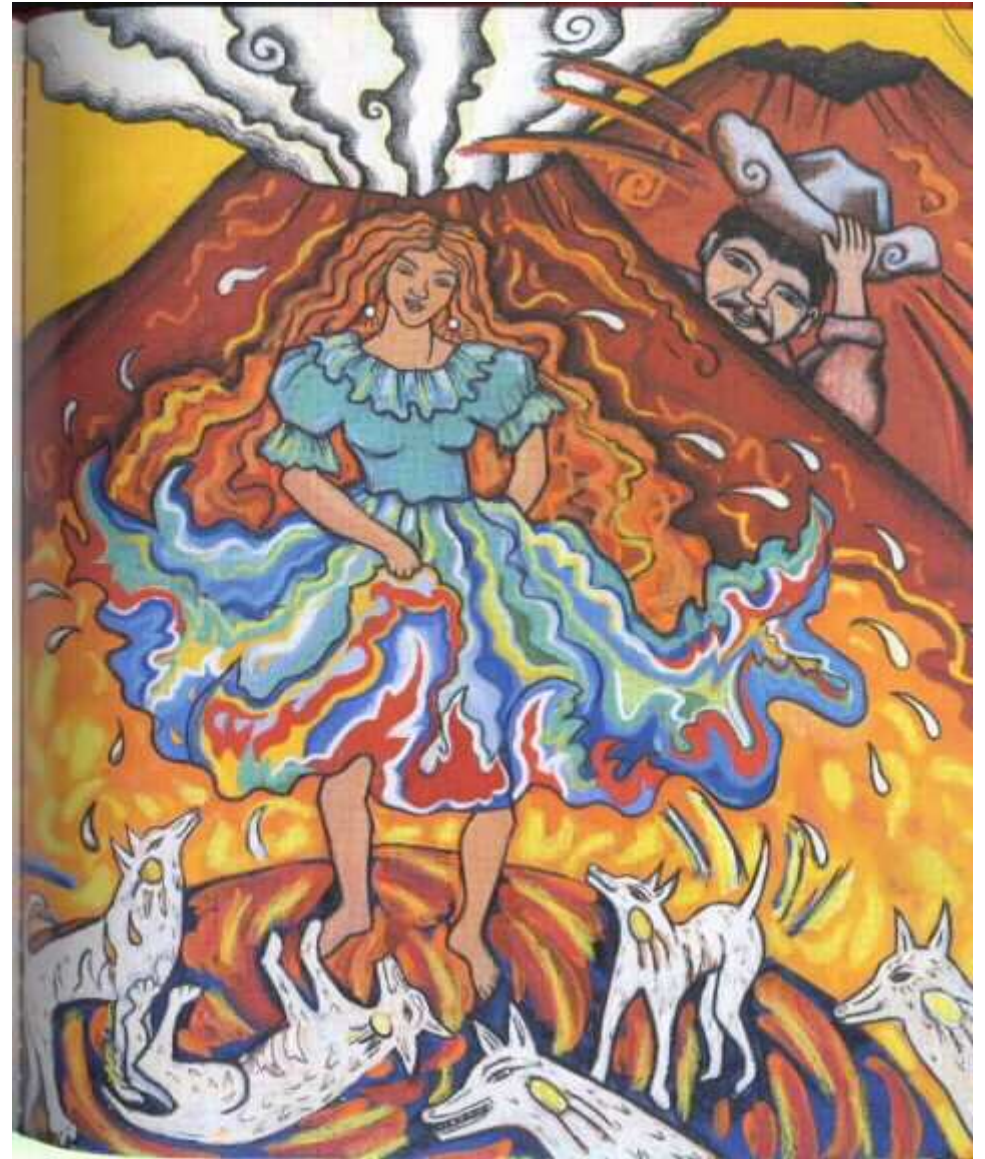
חיילי העופרת התרגזו
מאוד. הם ידעו שהקדהוס
אוכלים זרעי ליפופית והם
התחילו לדרוס את צמחי
הליפופית ולפורר את
הזרעים. "בקרוב לקדהוס
לא יהיה מה לאכול" אמרו.

מעולם הקדוּס לא היו בסכנה
כזו. לכן הם הלכו אל הסבים של
סבים של סבים שלהם, הרי הגעש
טאקאפה וצ'פאראסטיק. כל
הלילה דיברו הקדוּס עם הרי
הגעש. בסוף טאקאפה אמרה:
החיילים האלה עשויים מעופרת,
נכון? הלבבות והמוחות שלהם
עשויים גם הם מהעופרת?"
"כן" אמרו הקדוּס "אפילו
רגליהם עשויים מהעופרת."
"אז יש לי תוכנית" אמרה
טאקאפה.

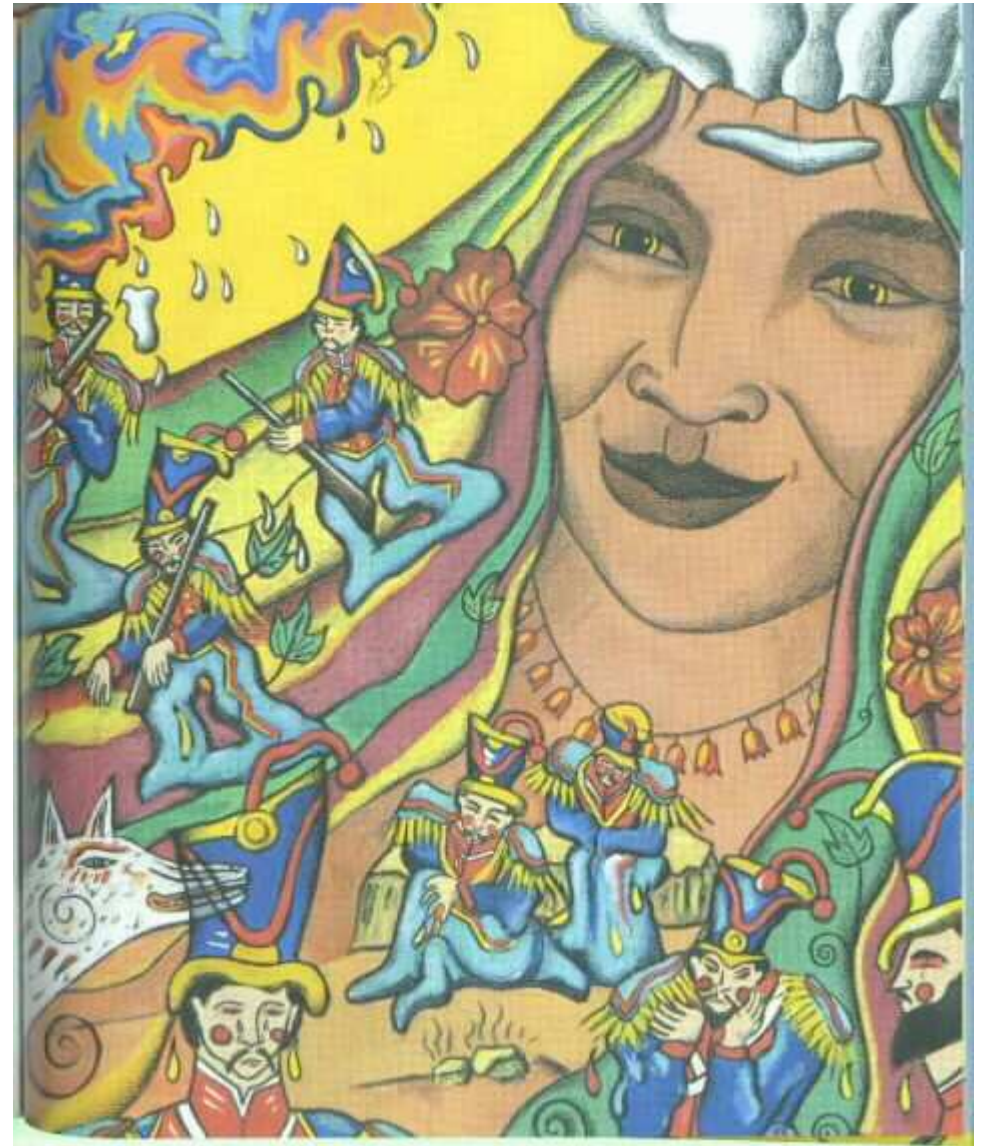
טאקאפה אמרה לצ'פאראסטיק:
"לך כובע מאדים ולי שמלה ממים.
נפנף בכובע שלך עד שהאדמה
תיעשה חמה ואז אני אנער את
שמלתי."
"מה זה יעזור?" שאלו הקדהוס.
"רק חכו ותראו" ענתה טאקאפה.

למחרת חיילי העופרת טפסו על
הרי הגעש. צ'פאראסטיק הוריד
את כובעו והתחיל לנענע אותו עד
שנעשה כל כך חם שבקושי עמד
בכך בעצמו.
תחילה חיילי העופרת הרגישו רק
קצת דגדוג ברגליהם, אך מהר
מאוד רגליהם התחילו להמס. ואז
טאקאפה ניערה את שמלתה
והרטיבה את חיילי העופרת. הגוף
שלהם התחיל לרחוש כמו מים על
ברזל מלובן.

חיילי העופרת הרגישו רע מאוד
כשראו מה קורה להם. הם
התיישבו על סלעים כדי לבכות,
אך הסלעים היו כל כך חמים
שישבניהם התחילו להמס.
ואז חיילי העופרת הבינו שהם לא
יכולים להכניע את הקדוּס ולא
לדרוס את הליפופית ולא לעלות
על הרי הגעש עם תוכניות עוול
שלהם. הם הבינו שלהיות
מהעופרת זו חולשה גדולה
והחליטו להקדיש את עצמם
למקצוע מכובד יותר מאשר
לחימה וציד.

מאז שורר שלום על הרי הגעש
של אל סלבדור. דון טוניו ואחיו
ברחו לארצות אחרות, והקדהוס
ביחד עם אנשי הכפרים ערכו
מסיבה גדולה, שהפכה מאוחר
יותר לחג לאומי.

